

Oplevelser i forbindelse med import af kat

Inspiration er altid dejligt, og at importere en kat er som oftest en meget glædelig begivenhed, derfor har redaktionen stillet 5 af vores opdrættere, der har importeret indenfor de sidste år, en række spørgsmål. Håbet er, at det måske vil og kan inspirere andre opdrættere til også at tænke i import af kat som en mulighed, næste gang der skal købes ny kat. Det kan aldrig siges for tit, hvor vigtigt det er at have en stor genpulje for at bevare sundheden i vores dejlige katte.

Spørgsmålene har gået på, hvad den enkelte ser og spørger efter, når de skal importere kat. Hvad de kigger efter hos forældredyrene eller søskende, hvorvidt de forlanger test, hvor stor betydning stamtavle og udstillingsresultater har. Har der været mange eller andre krav fra en udenlandsk opdrætter, end de er vant til her i Danmark. Spørgsmålene har også berørt det praktiske, såsom overførsel af stamtavler fra andre forbund, transporten af katten etc. Sluttelig har vi bedt opdrætterne om at komme med gode råd til kommende importører.

Opdrætterne beretter om forskellige erfaringer og holdninger, og de fortæller om både de gode, men også om nogle af de mere uheldige oplevelser, de har været ude for. Det er der kommet 5 dejlig indlæg ud af, som du kan glæde dig til at læse.

Pia Haugsted Kirkegaard bor i Odense og har opdrættet balinesere og enkelte siamesere siden 2003 under stamnavnet "Bali-kitten" (www.bali-kitten.dk).

Pia skriver følgende: Jeg køber ikke udelukkende FIFe-katte, men jeg har ikke haft kontaktet avlsrådet. Har i stedet sikret mig enten gennem opdrætteren, eller gennem FIFe's hjemmeside og videre til det enkelte lands hovedklub, at stamtavlen kan overføres.

Da jeg hentede kat fra Norge, var alle papirer i orden (læs opdrætteren havde styr på det ☺). Da jeg hentede kat fra Frankrig, gik der flere måneder inden jeg fik stamtavlen og transfer. Opdrætteren undskyldte sig med at det går langsomt i Frankrig, meeen

hun havde heller ikke selv været særlig hurtigt til at sende papirerne af sted. Jeg fik dog stamtavlen og transfer til sidst ☺.

De tre gange jeg har importeret katte, har jeg mailet sammen med personen i flere måneder/år. Spurgt andre opdrættere hvad de synes om personen/opdrættet. Jeg har ikke direkte spurgt til, om de har sygdomme i deres opdræt. Jeg lægger stor vægt på, hvad andre opdrættere fortæller mig.

Jeg forlanger ingen tests. Jeg ser på forældrenes avlsegenskaber, specielt om hunnerne kan føde uden problemer, store kuld, passer sine killinger. For hannen spørger jeg ind til, om de strinter, da vores hankatte altid har gået i hele huset sammen med os ☺. Jeg ser ikke på forældrenes evt. hel-/halvsøskendes udstillingsmeriter, men ser i stedet på billeder. Både stamtavle og udseendet har betydning, det er vist 50/50 – både hvad jeg ser, men bestemt også om der er "noget interessant" i stamtavlen.

Jeg har altid modtaget mange bille-

der, sågar også små videoklip. Samtidig har jeg ofte rådført mig med andre opdrættere for at høre deres besyv, om de er enige i, hvad jeg synes ser godt ud. Om der er noget, jeg har overset, er blevet forblændet af.

Jeg fik ingen kontrakt, da jeg købte i Frankrig – tror ikke de findes i Frankrig ☺.

Der er blevet stillet krav de gange jeg har købt i udlandet: Fra Norge ikke andet end jeg ikke måtte sælge/parre ud til Norge. Fra Frankrig – her havde hun en del betingelser.

Der har i øvrigt ikke været spørgsmål, der overraskede mig. Der har heller ikke været krav/restriktioner, som jeg ikke har kunnet opfylde, vi har snakket os frem til en fair aftale.

Når jeg henter min killing, er det vigtig for mig, at der ser rent ud, hvor katterne bor, at katterne ser ud til at trives og gerne vil snakke med mig. Ser pelsen ok ud, øjenbetændelse osv. Jeg har ikke tjekket ting hos mor evt. far og de andre kuldsøskende (tandstatus, bid, haler, sternum) det har jeg ikke følt, jeg kunne tillade mig. Ud fra en økonomisk betragtning er det jo altid at foretrække at hente killingen i en lufthavn, men efter jeg også har prøvet at hente katten hjemme hos opdrætteren, vil jeg helst det. Det giver en bedre tryghed for, at

man ikke får ”katten i sækken” med hjem. De to katte, jeg har hentet i lufthavnen, har begge gange været fordi, det var en meget kendt opdrætter.

Jeg ville kun turde lade en anden tage katten med, hvis det var en meget anerkendt opdrætter. Jeg har gjort det en gang, hvor det var en bekendt til opdrætteren, som tog katten med.

Mine bedste råd til andre er: Jeg vil som udgangspunkt altid spørge andre opdrættere, som jeg kender godt, om de kender opdrætteren, og om de kan ”sige god” for opdrætteren. Om de synes, katten ser ok ud i forhold til racens standard. Det er klart at foretrække at hente katten i hjemmet, så kan man endnu nå at bakke ud, hvis alt ikke ser ok ud/føles rigtigt. Sørg for at vide hvad man vil have. Vær enige om krav/restriktioner inden købet. Hvad hvis katten ikke kan få killinger, er det spørgsmål afklaret forinden? Det er altid nemmere at komme til enighed, INDEN det går galt. Hvis ingen købekontrakt, så gem mail korrespondancen, så har man noget (Red. bem. Ifølge FIFe’s regler skal der udfærdiges en kontrakt ved salg af en kat, men FIFe’s regler gælder naturligvis ikke, hvis man køber hos et andet forbund).

Karin Pedersen bor i Asserbo ved Frederiksværk og har opdrættet siamesere & orientaler siden 1979 under stamnavnet ”Winnetou” (www.winnetou.dk).

Karin skriver følgende: Jeg har købt fra mange dele af verdenen og fra mange forskellige organisationer, såsom FIFe, CFA og TICA.

Jeg har til dato ikke kontaktet avlsrådet, fordi jeg altid har købt hos opdrættere, som har været hos godkendte klubber rundt om i verden, men havde det været en ”Independent” klub, så havde jeg nok.

Papirerne har altid fulgt katten, men man skal være meget obs. på US-opdrættere, de tror, at alle i hele verdenen kun er medlemmer af CFA eller TICA. Der findes stamtavlerne ikke som papir, men i elektronisk form, så det kan være noget af en opgave at forklare opdrættere fra USA, hvad der kræves i FIFe.

Jeg spørger overhovedet ikke ind til sundhed/arvelige ting, for man ville aldrig få et 100 % ærligt svar. Ingen opdrætter ville da indrømme, hvis de havde problemer (i katteverdenen findes ingen problemer, hverken genetisk og/eller avlsmæssigt) ironisk ment!!!

Med årene er det jo blevet sådan, at man f.eks. ikke køber en kat uden PRA test. Ligesom at man klart forinden kender svaret på sine egne kattes PRA tester. Derved risikerer man ikke at smide pengene ud af vinduet, for der er ingen undskyldning bagefter. Når katten er købt/betalt og ankommet, så står man med håret i postkassen og kan være nødsaget til at neutralisere en ellers skøn kat. Hvis ens egne katte er bærere af PRA, nytter det jo ikke at købe en bærer til og så fremdeles.

Der er mange tester, jeg egentligt gerne ville have. I stedet gør jeg det, at alle mine importere isoleres ved ankomst, og der bliver taget test af både FIV, FeLV samt for TF og Giardia. Desuden ville man aldrig kunne vide et hundrede procent, om de tester opdrætteren havde lavet, var fra den pågældende kat. Det er ikke for at mistænke nogen overhovedet, men en simpel vej til beskyttelse af mine herboende katte, og min garanti ved salg.

Jeg kigger efter de avlsegenskaber, man nu engang kan støve op ved at følge f.eks. de katterier, jeg synes om.

Det er jo meget individuelt, hvad opdrættere af i dag synes siger dem noget. Så er vi igen derhenne, hvor

man vælger enten det katteri, der laver lange, elegante FIFe-typede katte, altså ifølge standarden (LOL) eller om man kun er til de der "hundehører", og kun ser dem og så ellers – som i kærlighed gør blind – skider på resten, kort og godt.

Som mangeårig opdrætter har jeg selv ingen problemer med at vælge eller finde, for jeg ved, hvad jeg går efter i en stamtavle. Jeg har altid taget mig tiden og fulgt de steder, jeg vælger, over en årrække. Så jeg har kunnet konstatere, om den eller den han eller hun giver noget godt, også mere end en gang, og jeg har fulgt, om det har været små eller store kuld.

Jeg kigger i en vis udstrækning på forældrenes evt. hel-/halvsøskendes udstillingsmeriter, for vi er alle lavet af et stof udi' katteopdræt, som gør, at ingen kan sige sig fri for ikke også at skele lidt til udstillings resultater.

Men hånden på hjertet, det har i den sidste ende aldrig været det, som har afgjort, om jeg har villet have en bestemt linje, det har alle dage været selve stamtavlen, og de katte der ligger bagved, som afgør mit valg.

Stamtavlen er af større betydning for mig end, om killingen er showkat eller næstbedst i kullet. I sidste ende er

det mest afgørende for mig, selv at kunne lave katte i mit eget navn, den form for showkat jeg kan lide.

Helt ærligt, hvis jeg kun skulle gå efter billedmateriale, som jeg har modtaget, havde jeg ved gud sagt nej til de fleste af mine importere. Gudskelov har katten, når den kom, altid været bedre i virkeligheden end på de få billeder, jeg har fået hen ad vejen. Den slags må man aldrig lade sig snyde af, nogle er gode fotografer, andre kan få selv en WW-vinder til at ligne "røv og nøgler". Netop derfor er det vigtig, at man altid vælger gode gedigne katterier, som er kendt for ikke bare pæne katte, men også gode sunde avlsdyr. Et anerkendt katteri ville aldrig med vilje have sit gode navn og rygte ødelagt for tid og evighed. Jo, nogle vil, og de forsvinder også i mørket hen over tiden.

De kontrakter, jeg har fået, har ikke stillet for store krav, tværtimod er mine egne krav til mine købere større. Jeg har aldrig været udsat for krav/restriktioner jeg ikke ville opfylde.

For det meste får jeg kattene tilsendt, men har indimellem selv været i pågældende land og afhentet katten. Jeg tjekker ikke de andre katte i et fremmed menneskes hus. Jeg ville selv kalde det for uopdragent, hvis nogen kom her og mistænkte mig for

uærlighed. Som jeg skrev tidligere, vælger jeg de steder at købe mine katte, hvor jeg går ud fra, at det er ærlige opdrættere, som ikke kunne drømme om at sælge mig en kat med sternum, haleknæk eller manglende testikler. Skete det i dag, ville katten ryge retur, inden sælger havde nået at lukke døren efter mig....guld der glimter, kan ved gud også købes for dyrt.

Jeg har altid haft gode erfaringer med at modtage katten i lufthavnen, bortset fra flere omkostninger såsom 25 % moms af alt fra lande udenfor EU, ekstra dyrlægetjek osv.

Jeg har også altid haft gode erfaringer, når andre er kommet med katten. Det er lidt billigere end at lade et selskab ordne rejsen, alt afhængigt af hvor i verdenen katten kommer fra.

Som nybegynder kan det være meget svært selv at skulle tage stilling til, om det eller det katteri kan levere den vare, man forventer. Nybegyndere har ikke tid til at vente, det skal være her og nu og helst fra det katteri, der lige for tiden står øverst på sejrskamlen.

Der kan spørges om hjælp til valg af kat f.eks. på DSO's FB-side, hvor en venlig sjæl garanteret gerne vil besvare spørgsmål eller henvend dig til relevante personer med forstand den slags.

Mit bedste råd vil til enhver tid være: tag en erfaren opdrætter med på råd, men lad det være dit eget valg i den sidste ende.

Ulla Lihme Jørgensen bor ved Stubbekøbing på Falster og har opdrættet siamesere siden 2007 under stamnavnet "LihmeRex" (www.123hjemmeside.dk/Lihmerex).

Ulla skriver følgende: Jeg har indtil videre købt hos FIFe opdrættere, men jeg vil ikke udelukke, at jeg vil købe fra f.eks. en CFA-opdrætter, hvis den rigtige stamtavle og kat viser sig. Hvis det bliver aktuelt, vil jeg selvfølgelig sikre mig, at stamtavlen kan overføres.

De fem gange, jeg har importeret, har jeg ikke haft nogen problemer med papirerne, de er fulgt med katten.

Jeg holder øje med opdrætterens katte, inden jeg køber: kommer der store og sunde kuld, tjekker stamtavler, taler med andre opdrættere, studerer billeder osv.

Den eneste test, jeg forlanger, er en PRA- test evt. fra forældrene, for hvis de er negative, er killingen det jo også. Når jeg får killingen hjem, holder jeg den i karantæne i tre uger, og dukker der noget op, tester jeg.

Jeg har spekuleret på, om jeg i fremtiden konsekvent skal teste for diverse ting, når jeg køber katte, for der er desværre så mange ting, der ikke umiddelbart viser sig.

Jeg kigger ikke på forældre og søskendes udstillingsresultater, men når jeg henter killingen, kikker jeg selvfølgelig på både forældrekatte og søskende, hvis det er muligt, ligesom jeg følger med i de billeder, som opdrætteren offentliggør.

Når jeg vælger killing, ser jeg på killingen, forældrene og stamtavlen, jeg ser både, hvordan killingen ser ud, forældrene og deres stamtavler.

Jeg modtager meget billedmateriale, men det er ikke altid, killingerne lever op til det, jeg har set på billederne, men omvendt kan det også vise sig, at den er pænere i virkeligheden end på billederne.

De eneste krav, jeg er stødt på i kontrakten, har været krav om, at hankatten skulle neutraliseres som fireårig. Det synes jeg er et rigtig fint ønske, som er helt i tråd med min egen holdning, for så kan hankatten få et godt liv som kælekat. Skulle jeg blive udsat for krav/restriktioner, jeg ikke vil opfylde, køber jeg den ikke.

Hvis jeg selv henter min killing, er det

vigtigt for mig, at opdrætter er ærlig, venlig, imødekommende, hjemmet er rent, og killingerne er sociale og kæln.

Jeg ser på udseendet af alle kattene, men tjekker ikke forældre eller søskende, kun den kat jeg køber, hvor jeg tjekker for alt det, man kan se og føle.

Jeg har en gang modtaget katten i lufthavnen. Det gik fint, tjekkede katten for det hele, alt var ok, også papirerne. Hvis en anden skulle tage katten med for mig, er det vigtigt, at jeg kan stole på personen.

Mit bedste råd: At isolere katten i 3 uger, og hvis der er nogle problemer, skal man teste, så man ikke får smitte i sit katteri.

Til sidst vil jeg gerne fortælle om en oplevelse, jeg godt ville være foruden.

Jeg havde set den dejligste brunmasketede killing på FB, som desværre var reserveret. Men jeg skrev mig op, til næste kuld, da jeg syntes, det var smukke forældre og en super stamtavle.

Året efter var jeg heldig, der var en smuk, bruntabby pige til mig, jeg glædede mig til at hente hende og syntes, de 3 måneder sneglede sig af

sted. Endelig kom dagen. Vi kørte til Tyskland for at hente hende. Vi blev mødt af en sød og venlig dame, som viste os ind i et værelse, hvor mor og killinger var. Jeg smeltede helt, hun var lige så køn som på billederne, hendes søskende ligeså, men de havde alle øjenbetændelse. Jeg tænkte, at det skulle jeg nok få væk, for det har jeg jo også haft på nogle killinger.

Vi fik kaffe og kage og var der et par hyggelige timer og kørte så hjem. På vejen hjem kunne jeg se, at hun også snottede lidt, hun var ellers en sød, kælen og tilfreds lille mis. Da jeg kom hjem, kom hun ud i mit gæstehus, som jeg havde indrettet til hende, der skulle hun jo være i 3 uger. Som jeg plejer ved nyankomne katte, sov jeg sammen med hende. Allerede den første nat begyndte hun at nyse, så det sprøjtede ud af næsen, og hun kunne næsten ikke sove eller spise. Næste dag fik jeg antibiotika og øjensalve til hende, det hjalp, og hun blev rask, eller det troede jeg. Kun et døgn efter at antibiotikakuren var slut, startede det igen. Så fik hun en længere kur, men det var den samme historie, som gentog sig 3 gange. Jeg kunne ikke teste hende, fordi hun var på antibiotika alle 3 uger, jeg havde hende. Hvis hun ikke var på antibiotika, var hun så besværet af vejtrækningen, at hun ikke kunne spise.

Da der var gået 3 uger, og hun skulle ind i huset til de andre katte, fik jeg netop den dag en mail fra hendes opdrætter om, at hun havde fået konstateret ringorm i sit katteri. Så fik jeg travlt med at gå killingen efter, ørene var helt røde: ringorm! Jeg talte med min dyrlæge, han rådede mig til at sende hende retur. Han mente, hun også havde både mycoplasma og herpes, og måske det der var værre. "Tænk, hvad du kan få ind i dit katteri," sagde han. Jeg fik noget for ringorm og startede op på det også. Jeg tænkte over det et par dage, for jeg havde jo forelsket mig i min lille mis. Hvor var det svært, men jeg kontaktede opdrætteren, der hentede hende 3 dage senere, og det var sorgens dag. Hvor var det godt, jeg havde isoleret hende!

Marianne Vedel bor i Skjern og opdrættede et enkelt siameserkuld i 1996. I 2011 tog hun tråden op igen og opdrætter igen siamesere under stamnavnet "Vedel" (www.dk-vedels-siam.dk).

Marianne skriver følgende: Jeg har importeret katte to gange, ingen af gangene var det FIFe-katte. Første gang var det en CFA-kat, og jeg vidste, at det ikke ville være noget problem, anden gang tjekkede jeg med avlsrådet.

Der var ingen problemer med papirerne, dog måtte CFA-opdrætteren lige have forklaret, at hun skulle sørge for at sende en transfer til mig. Stamtavlerne fulgte med kattene.

Inden jeg købte kattene, havde jeg mange e-mails og telefonsamtaler med opdrætterne. Jeg spurgte meget ind til, om hvordan kattenes temperament var, om hunkattene (deres mødre) havde været gode avishun-ner, om der havde været problemer af nogen slags, og om der var arvelige problemer. Jeg fik også testet kat-terne for PRA. Når en ny kat flytter ind her, kommer den i karantæne, også selv om den tilsyneladende ikke fejler noget, jeg sender selv prøver af afføring osv. ind, og får de tests jeg ønsker.

Jeg gik især efter kattenes stamtav-ler, den ene opdrætter udstiller rigtig meget og er et kendt navn, mens den anden opdrætter slet ikke udstiller. Jeg sikrede mig, at kattene var glade, sunde og fejlfri og levede op til stan-dardens krav.

Den ene opdrætter sendt nogle få ret dårlige billeder, mens den anden sendte rigtig mange fine billeder. For begge katte gælder, at jeg bestemt ikke blev skuffet, da jeg så dem første gang.

Der var ingen særlige krav i kontrak-terne, men vi havde også udvekslet synspunkter inden. Jeg oplevede, at specielt den ene opdrætter gik rigtig meget op i, hvordan katten ville få det her, det er et rigtig positivt træk, synes jeg!

Den ene gang fik jeg killingen leveret i en dansk lufthavn. Det var en rigtig god oplevelse, det var et kurerfirma, KidgloveTravel, der stod for transpor-ten. En utrolig rar mand, som helt tydeligt var rigtig glad for katte, kom med killingen. Han sendte adskillige sms'er undervejs, hvor han kort skrev om, hvordan det hele forløb, og hvor i verdenen de var. Prismæssigt var det rigtig fint.

Den anden kat hentede jeg selv, her-med fik jeg mødt opdrætter på hjem-mebane, i et hjem hvor kattene tyde-ligt havde det fint og var elskede.

Mine bedste råd til andre: spørg og spørg om alt det, du gerne vil vide. Hvis opdrætteren ikke vil svare, kan det måske betyde, at der er noget galt. Lyt til din "mavefornemmelse". Lad være med at tage en kat med hjem, hvis den er syg.

Sæt din nye kat i karantæne! Både mine egne og andres erfaringer har desværre vist, at selv katte, som ikke har nogen symptomer af nogen art, desværre sagtens kan bære på

noget, som du bestemt ikke ønskede at få med i købet.

Jette Kristensen bor i Aarhus og har, med pauser undervejs, opdrættet balinesere, orientalere og enkle siamesere siden 1990 under stamnavnet "Mercurys".

Jette skriver følgende: Min uheldige oplevelse i Holland.

For ca. 14 år siden manglede jeg en hankat i min lille kattefamilie. Jeg undersøgte mulighederne på nettet og fandt frem til en hollandsk opdræt-ter, som jeg syntes havde nogle rigtig fine katte. En derfra ville passe fint ind i vores lille familie.

Det var første gang, at jeg ville købe en kat i udlandet, så jeg vidste intet om, hvordan man gjorde. Jeg tog kontakt til hende, og vi snakkede frem og tilbage. Hun havde eksporte-ret før og vidste, hvordan det skulle ordnes, og det slog jeg mig til tåls med. Hun sendte mig billeder af hendes killinger, og vi fandt frem til, at en sød lille hankat, som hed Mister, ville passe rigtig godt til min familie.

Vi skrev også meget sammen, og jeg fik billeder ca. 1 eller 2 gange om ugen, så jeg kunne følge med i, hvor-dan han voksede. Den gang var det lidt anderledes med computer, slet ikke så nemt som det er i dag.

Dagen kom, hvor jeg skulle hente ham, og min søn og søde svigerdatter tog med. Vi fandt frem til adressen med lidt besvær, så vi ankom noget sent om aftenen. Hun havde lavet mad til os, så vi skulle spise først og så kikke katte bagefter – jeg var ved at sprænges for at holde Mister og nusse ham.

Kattene var lukket inde i et andet rum, mens vi spiste. Der gik vi ind efter en dejlig middag, og jeg gik hen for at hilse på Mister. Jeg fik at vide, at det ikke var ham, der hed Mister, og hun udpegede en anden killing, jeg aldrig havde set før. Jeg stod lidt uforstående og sagde, at jeg mente, at jeg havde ret, men blev afvist med at han var solgt til anden side. Ham jeg mente, jeg skulle have var meget bedre i typen, og jeg var sikker på, at det var ham, jeg havde fået billeder af. Jeg var træt og mente, det kunne vente til dagen efter, vi skulle jo først hjem efter 2 dage, så vi hyggede lidt med alle misserne og gik så i seng.

Næste dag fik jeg det samme at vide, at det altså var den anden killing, jeg skulle købe. Jeg havde glædet mig så meget, og den killing, hun sagde hed Mister, var også fantastisk sød, men slet ikke så god i typen. Vi tilbragte dagen med at lege med killingerne og de voksne katte og en

masse kattesnak, og om aftenen havde jeg bestemt mig til at tage Mister med hjem. Der burde jeg nok have tænkt mig lidt bedre om!

Om aftenen skulle opdrætteren på arbejde, og vi blev underholdt af misserne og hendes mand. På et tidspunkt spurgte han, om han måtte låne min bil for at køre naboens datter til dans. Jeg syntes, det var lidt underligt, men sagde ja. Det gik hverken værre eller bedre, end at han på vejen hjem fra dans kørte ind i et rådyr og smadrede bilens front, så vi ikke kunne køre hjem. Han havde en kammerat, der havde et værksted, og han kunne lave bilen, men det ville tage en uge. Jeg måtte sige på mit arbejde, at jeg var nødt til at tage nogle feriedage, og det faldt ikke i god jord.

Vi måtte blive der, og en af dagene fik min søn og svigerdatter den ide, at de ville købe en hunkilling, der kunne blive parret med Mister, når de blev gamle nok. Opdrætteren fortalte, at hendes mor havde en hunkilling til salg, der hed Inge. Vi kørte derover (i deres bil) for at se hende. Hun gik ude i et bryggers sammen med sin bror og mor, da morens mand åbenbart ikke kunne lide katte. Det var tydeligt, at de ikke var vant til mennesker, for de gemte sig lynhurtigt væk bag ved vaskemaskinen.

Min søde svigerdatter blev så opsat på, at nu ville hun redde denne lille, sky killing og efter at havde set hende på afstand, aftalte de at købe hende.

Vi fik endelig vores bil og kunne komme hjem. Nogle timer før vi skulle afsted, spurgte opdrætteren, om vi ville have en af hendes katte med, da hun skulle af med hende. Vi sagde ja. Jeg ved egentlig ikke hvorfor, men det var måske tanken om, hvad der ellers skulle ske med hende.

Vi kørte hjem med vores nu tre katte. Inge sad i min svigerdatters arme hele vejen hjem, for at gøre hende lidt tryk.

Det blev hverdag igen, men vi kunne ikke få vores katte til at acceptere Laila, som den voksne kat hed. Heldigvis fandt vi fandt et dejligt, blivende hjem til hende, hvor hun fik det rigtig godt. Et par dage efter vi kom hjem, opdagede vi, at Inge havde navlebrok, så vi kunne ikke bruge hende i avl. Da vi påpegede det over for opdrætteren, sagde hun, at vi jo havde fået Laila, så det kunne gå lige op. Papirerne var der heldigvis ikke bøvlet med, men vi skulle være kørt hjem uden katte dagen efter, at jeg fandt ud af, at det ikke var den killing, jeg havde modtaget billeder af, jeg kunne købe.

Mister lavede de smukkeste killinger, men kom aldrig selv på udstilling.

Så et godt råd. Undersøg alting grundigt og besøg din killing, før du køber den.

Min dejlige oplevelse i Italien. Jeg havde holdt en lang ufrivillig pause med opdræt på grund af sygdom. Men da min eksmand købte et par orientalerkatte, var jeg efterhånden så meget på højkant, at jeg fik lyst til det igen. Han blev så desværre meget syg, så jeg måtte overtage hans katte. De har fået et par dejlige kuld, og jeg elsker dem højt, men jeg har altid haft et svagt punkt for balinesere, specielt en blå tabbymasket var min store drøm.

Jeg tjekkede rundt på nettet og fandt den dejligste opdrætter, der hedder Gianni di Sipio fra Italien. Jeg snakkede med ham og fik at vide, at hans næste kuld var solgt, men at der ville blive en mulighed senere.

Jeg fulgte hans smukke kuld på facebook og glædede mig over at følge med i deres opvækst, og der var den skønneste blå tabby pige. En aften blev jeg spurgt om, jeg ville købe hende, for dem, der skulle have hende, var sprunget fra. Selvfølgelig ville jeg det. Jeg var sikker på, det var

skæbnen, at det lige netop var Huma's (som hun hedder) købere, der var sprunget fra, og at hun var bestemt for mig.

Hun var på det tidspunkt godt to måneder, da jeg fik at vide, jeg kunne købe hende, så der var ikke rigtig tid til, at jeg kunne besøge hende, før jeg skulle hente hende.

Jeg har min orientalerpige her, min dreng bor hos en anden af mine eks-mænd, og Mella, som hun bliver kaldt, kan godt være en sur gammel mokke overfor andre katte, så jeg var også lidt betænkelig.

Jeg modtog daglig billeder og også flere videoer med Huma bl.a. med hendes stemme, og vi talte tit sammen, Gianni og jeg. Jeg købte et tæppe, som jeg sendte til Gianni, så hans katte kunne afsætte deres dufte derpå, og det sendte Gianni tilbage, så Mella kunne vænne sig til deres duft. Det var for øvrigt også det tæppe, som jeg brugte i transportkassen, da jeg hentede Huma, efter Mella havde ligget på det.

Dagen kom, hvor jeg skulle hente hende, og igen var søn og svigerdatter med, men denne gang også 2 børnebørn. Gianni hentede os i lufthavnen, og vi kørte til hans utrolig smukke hjemby Clusone. Vi spiste

pizza på restaurant og kørte kort hjem til misserne, da det var meget sent.

Dagen efter hentede Gianni os på vores smukke B&B, og vi tilbragte dagen med misserne. Denne gang var det den rigtige killing, og der var en helt anden stemning.

Det er rigtig vigtigt, at man mærker efter, og det føles rigtigt. Der var så fyldt med kærlighed i det hjem, at jeg overhovedet ikke var i tvivl. Dagen efter tog vi hjem, og skønne Huma har været på sin første udstilling og fået EX1 samt blev nomineret.

Et andet godt råd: Hvis du har andre katte, så få duftene og lydene hjem, før du henter din kat, så dem derhjemme og den lille ny kan genkende hinanden bare lidt, når de sættes sammen.

